

היום נלמד בעזרת ה':

יומא דף לו

גמרא: איזהו צפון: הפר של הכהן גדול עמד בין האולם ולמזבח, שם היה סומך ומתודה עליו ולאחר מכן שוחט אותו. שחיטת הקרבנות נעשית רק בצד צפון ככתוב 'ושחט אותו על ירך המזבח צפונה'.

נחלקו בזה הדעות: לדעת רבי יוסי ברבי יהודה – כל השטח שכנגד המזבח כשר לשחיטה (המזבח עמד בחצי הדרומי של העזרה מדרום לצפון, והקיר שלו עמד באמצע העזרה). לדעת רבי אלעזר ברבי שמעון – גם השטח שממשיך בין המזבח לאולם בצד הצפוני של העזרה. לדעת רבי – כל החצי הצפוני של העזרה, חוץ מהחליפות – צידו של קיר האולם הצפוני והלאה לכיוון מערב, מכיון שממש לא רואים את המזבח אין זה נחשב 'ירך המזבח'. 'בית החליפות' - חלונות בצידי האולם שבהם היו הכהנים מטמינים את הסכינים שלהם (סכין = חלף).

ועל עולה: נחלקו רבי יוסי הגלילי ורבי עקיבא מה מתודים על עולה. לכולי עלמא מתודים על עשה, וכן על לאו שניתק לעשה (=מחובר לעשה) - דהיינו לאו שנכתב אחריו עשה בכדי לתקן את הלאו. אבל אין מתודים על לאו גמור, בגלל שעונשו מלקות והם הכפרה שלו, אבל לאו שניתק לעשה שלא לוקים עליו העולה היא כפרתו. המחלוקת ביניהם היא האם עולה מכפרת על לאו של מצות לקט שכחה ופיאה. במה נחלקו?

רבי ירמיה: בלאו של אכילת נבילה נאמר 'לא תאכלו כל נבילה - לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה'. ברור הדבר שאין כאן לאו הניתק לעשה, שהרי אחרי שאכל את הנבילה אינו יכול ליתנה לנכרי, אלא כוונת התורה אל תאכל את הנבילה אלא תיתן אותה קודם לכן לנכרי. משכך סובר רבי עקיבא שזהו לאו גמור שלוקים עליו. אבל רבי יוסי הגלילי סובר שאין זה לאו גמור, מכיון שנכתב 'עשה' אחריו אין הוא דומה ללאו של 'חסימה'.

כלומר דין עונש מלקות לעובר על לאו – נלמד מסמיכות הפרשיות של מלקות ל'לאו דחסימה': 'לא תחסום שור בדישו'. שם לא נאמר 'עשה' אחריו, ואילו כאן נאמר עשה

(המשך בדף הבא ↓)

יוצא לאור ע"י:

"אור הספר התורני" הוצאה לאור
052-7628377

להצטרפות:

mabatladaf18@gmail.com

052-342-4473

אחרי הלאו, (אפילו שכוונת הדברים לקיים אותו קודם ללאו, עדיין לדעת רבי יוסי כבר אינו דומה ללאו דחסימה המלמד עונש מלקות).

כך גם בלאו של לקט שכחה ופאה, שלאחריו נאמר עשה: 'ולקט קצירך לַאֲ תלקט – לעני ולגר תעזוב אותם'. השאלה איך מתייחסים לעשה כזה. גם כאן אין זה לאו הניתק לעשה, אלא כוונת התורה שתעזוב מהתחלה את הלקט שכחה ופאה ולא תלקט אותם. משכך סובר רבי עקיבא שזהו לאו גמור שלוקים עליו. אבל רבי יוסי סובר שאין זה לאו גמור מכיון שנכתב עשה אחריו אין הוא דומה ללאו של 'חסימה'.

אביי: המחלוקת היא על העשה של לקט שכחה ופאה 'תעזוב אותם'. לדעת רבי עקיבא הכוונה מעיקרא, ואם כן זהו לאו גמור כ"ל. אך לדעת רבי יוסי הגלילי הכוונה השתא – כלומר זהו לאו הניתק לעשה, שאחרי שליקטת אותם באיסור תעזוב ותחזיר אותם לעני ולגר, ולכן אין לוקים עליו.

כיצד מתודה: בווידוי מפרטים את סוגי העבירות: בשוגג, מזיד, ובפשיעה (מרד). נחלקו רבי מאיר וחכמים בסדר שלהם בווידוי. כל דעה מביאה פסוקים לשיטתה.

חכמים מבארים את הפסוקים שהביא רבי מאיר – משה רבינו וכן הבהן הגדול ביקשו מהשם שימחל על הזדונות והפשעים כמו שהוא מוחל על החטאות, אך סדר הווידוי הוא מהקל אל הכבד.